

GAZETA PARAFII ŚW. BARTŁOMIEJA APOSTOŁA W MIERZESZYNIE

U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE

Numer 7 (191)

Mierzeszyn, 23 lutego 2016 r.

ISSN 2082-0089 Rok 7

**JUBILEUSZ 25. ROCZNICY ŚWIĘCEŃ BISKUPICH
JEGO EKSCELENCJI KS. ARCYBISKUPA SŁAWOJA LESZKA GŁÓDZIA
METROPOLITY GDAŃSKIEGO**

Na wieki będę opiewał łaski Pana (...)
Ps 89,2

Dziękując Bogu za 25 lat
biskupiej posługi
z serca błogosławię

† Sławoj Leszek Głódź

Arcybiskup Metropolita Gdański

Jasna Góra

23 II 1991 – 20 II 2016

Czcigodnemu Bratu
SŁAWOJOWI LESZKOWI GŁÓDŹIOWI
Arcybiskupowi Metropolicie Gdańskiemu

Czcigodny Bracie, otaczamy Cię naszymi modlitwami w czasie, gdy przygotowujesz się do uczczenia srebrnego jubileuszu swojego biskupstwa, który będziesz świętował wraz z wiernymi powierzonymi Twojej trosce pasterskiej w dniu 23 lutego. Korzystając z tej szczególnej okazji, chcemy poprzez ten list wyrazić naszą wdzięczność i umocnić Twoją żarliwą gorliwość realizowaną w rozmaitych obszarach.

W młodości, przygotowując swoje usposobienie i umysł do wykonywania posługi kapłańskiej, wykazałeś się pilnością w studiowaniu w Seminarium Białostockim. W dniu 14 czerwca 1970 roku wyświęcony na kapłana, posługę duszpasterską sumiennie wypełniłeś tak w diecezji twojej jak w Paryżu. Potem do gruntownego poznania prawa kanonicznego przygotowywałeś się na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim a także w Rzymie, w Papieskim Instytucie dla Kościołów Wschodnich, gdzie uzyskałeś doktorat. Następnie pracowałeś w Kongregacji dla Kościołów Wschodnich, nieprzerwanie aż do dnia 21 stycznia 1991 roku, w którym to święty Jan Paweł II mianował Ciebie pierwszym Ordynariuszem Wojskowym dla Polski przydzielając Ci Bettonę jako tytularną stolicę biskupią. Przez trzynaście lat tworzyłeś niezbędne struktury Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego, zatroskany o duchowe potrzeby żołnierzy i ich rodzin.

Potem Twojej gorliwej działalności biskupiej doświadczyły dwie wspólnoty kościelne: Warszawsko-Praska i Gdańska. Kierując nimi i prowadząc je po drogach Ewangelii, okazałeś wierność wobec Urzędu Nauczycielskiego Kościoła. Z radością ducha przystąpiłeś do rozwiązywania wspólnotowych problemów, udzielając wsparcia wiernym, powierzonym Twojej trosce pasterskiej na rozmaite sposoby. Staraleś się głosić Słowo Boże wszystkim, ukazując nieustającą prawdę Ewangelii w szczególnych okolicznościach życia. Chcemy także przypomnieć Twoją pracę w Konferencji Episkopatu Polski, gdzie wykazałeś się doświadczeniem w różnych komisjach, nade wszystko w tej dotyczącej środków społecznego przekazu, zwłaszcza w najtrudniejszych czasach, tak dla Kościoła, jak i dla całego społeczeństwa w Polsce.

A zatem, z okazji Twojego jubileuszu, życzymy, aby Chrystus Dobry Pasterz, za wstawiennictwem Najświętszej Maryi Dziewicy Królowej Polski, zechciał nieustannie ubogacać Cię swoimi darami. W tym radosnym dniu, w którym uroczyste, razem ze wszystkimi Twoimi bliskimi, obchodzisz rocznicę swej sakry biskupiej, będziemy pamiętali o Tobie w naszych modlitwach. Na koniec, udzielamy Ci szczególnego Apostolskiego Błogosławieństwa, które zapewne będziesz dzielił z umiłowanym duchowieństwem, także z osobami konsekrowanym i wszystkimi świeckimi twojej owczarni, gdy tymczasem od was wszystkich także oczekujemy modlitw, abyśmy mogli troskliwie i mądrze pełnić odpowiedzialny urząd Piotrowy.

Watykan, dnia 19 stycznia 2016 roku, w Jubileuszu Miłosierdzia, w trzecim roku Naszego Pontyfikatu.

Franciszek

Homilia Ks. Kardynała Stanisława Dziwisza Metropolity Krakowskiego wygłoszona na Jasnej Górze 20 lutego 2016 roku z okazji srebrnego jubileuszu święceń biskupich Ks. Arcybiskupa Sławoja Leszka Głódzia Metropolity Gdańskiego

UCZYŁEŚ MIŁOŚCI DO OJCZYZNY

Czytania: Syr 50,22-24; 2 Tm 2,1-13; Łk 1,39-55

Czcigodny Księżu Arcybiskupie Jubilacie,
Bracia w biskupstwie i kapłaństwie,
Siostry i Bracia!

1. Są chwile w naszym życiu, gdy w sposób szczególny uświadamiamy sobie, że jesteśmy narzędziami w ręku Boga, który pomimo naszych ograniczonych sił chce się nami posługiwać do realizacji swoich zamierzeń – do budowania na ziemi królestwa miłości i pokoju. Niejednokrotnie postawione przed nami zadania przerastają nasze możliwości. Tym bardziej powinniśmy wtedy zaufać Bogu, powierzyć się Mu bezwarunkowo, aby – jak mówi św. Paweł – „nie z nas, ale z Boga była owa przeogromna moc” (por. 2 Kor 4,7), dzięki której spełnimy powierzoną nam misję.

Taką chwilę przeżyła Maryja z Nazaretu, gdy Wszechmogący wkroczył w Jej spokojne dotąd życie i oznajmił Jej, że zostanie matką Syna Bożego. Trudno sobie wyobrazić bardziej zaskakującą wiadomość i zadanie. Wiemy, że bardzo krótki, ograniczony do minimum dialog z aniołem skończył się bezwarunkową gotowością Maryi: „Oto ja, służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa twego” (Łk 1,38). Od tego momentu zaczęła nosić w swym przeczystym łonie niewyraźną Tajemnicę – Syna Najwyższego.

O tym, co przeżywała w swym sercu, dowiadujemy się dopiero z hymnu Magnificat, wyśpiewanego przy spotkaniu z Elżbietą. Maryja z całą pokorą zdaje sobie sprawę, że „odtąd błogosławić Ją będą wszystkie pokolenia, gdyż wielkie rzeczy uczynił Jej Wszechmocny” (por. Łk 1,48-49). My dzisiaj wraz z Maryją, na Jej Jasnej Górze, dziękujemy Bogu za wszystko, co uczynił w Jej życiu. Dziękujemy również za to, co uczynił w życiu i służbie Arcybiskupa Sławoja Leszka. Dziękujemy także za to, co uczynił nam wszystkim. Do takiej postawy zachęca nas autor Księgi Syracydesa: „Błogosławcie Boga całego stworzenia, który wszędzie czyni wielkie rzeczy, który od łona matczynego wywyższa dni nasze, który z nami postępuje według swego miłosierdzia” (Syr 50,22).

2. Dwadzieścia pięć lat temu ks. Sławoj Leszek Głódź, pracownik watykańskiej Kongregacji dla Kościołów Wschodnich, przeżył swoiste zwiastowanie. 21 stycznia 1991 roku Ojciec Święty Jan Paweł II mianował go biskupem polowym Wojska Polskiego – ordynariuszem ustanowionego w tym samym dniu w Polsce Ordynariatu Polowego.

Ta decyzja była wynikiem epokowej zmiany, jaka poprzedniego roku dokonała się w naszej Ojczyźnie i w innych krajach Europy Środkowo-Wschodniej, w których po kilkudziesięciu latach panowania runął w gruzach bezbożny, komunistyczny system totalitarny. W dniu nominacji ks. Sławoj otrzymał od Jana Pawła II biskupi pierścień. Był to wyraz szacunku i wdzięczności świętego Papieża dla biskupa nominata za jego kompetentną i ofiarną pracę dla Stolicy Apostolskiej. Miesiąc później, 23 lutego, ks. Głódź przyjął święcenia biskupie na Jasnej Górze z rąk ks. Prymasa Józefa Glempa, a współkonsekratorami byli kardynałowie Franciszek Macharski i Henryk Gulbinowicz. Dziś więc, po ćwierćwieczu, powracamy do początków biskupiej służby Jubilata.

Droga Nominata do nowej i trudnej misji zaczęła się w jego rodzinnej Bobrowce na Białostocczyźnie, gdzie przyszedł na świat 13 sierpnia 1945 roku. Dziewiętnaście lat później wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Białymstoku. Duchową i intelektualną formację do kapłaństwa przerwało powołanie do służby wojskowej w szeregach Ludowego Wojska Polskiego w kompanii kleryckiej. Powoływanie kleryków do służby wojskowej w PRL-u było aktem represji, ale – jak się później okazało – wyszło na dobre przyszłemu biskupowi polowemu, bo w jakiś sposób przygotowało go do zadania, które na niego czekało.

Po święceniach kapłańskich 14 czerwca 1970 r., i po krótkiej służbie w diecezji, ks. Sławoj Leszek podjął dalsze studia w Paryżu, Lublinie oraz w Rzymie, gdzie na Papieskim Instytucie Orientalnym zdobył doktorat z prawa kanonicznego Kościołów wschodnich. Tak przygotowany podjął pracę w synodzie biskupów, a następnie w Kongregacji dla Kościołów Wschodnich, gdzie po kilkunastu latach zastała go nominacja.

Podczas ponadtrzydziestoletniej posługi jako biskup polowy zorganizował Ordynariat Polowy i strukturę duszpasterstwa wojskowego. Następnie Jan Paweł II mianował go ordynariuszem diecezji warszawsko-praskiej, wynosząc go wcześniej do godności arcybiskupa ad personam. Po trzech latach Papież Benedykt XVI mianował go arcybiskupem metropolitą gdańskim. Ta służba trwa do dziś.

Tak wygląda w największym skrócie przebieg służby Kościołowi dzisiejszego Jubilata. Nie sposób wymienić wszystkich jego dokonań i funkcji, jakie pełnił, również w Konferencji Episkopatu Polski i jej Radzie Głównej. Przyszły także kolejne stopnie wojskowe i odznaczenia. Ale przecież nie to jest najważniejsze. Najważniejsza jest służba Chrystusowi Królowi. W Jego służbie wszyscy jesteśmy szeregowymi żołnierzami. Jesteśmy nieużytecznymi sługami; „wykonaliśmy – i wykonujemy – to, co powinniśmy wykonać” (por. Łk 17,10).

Przez całe dwadzieścia pięć lat Arcybiskup Jubilat, jak każdy pasterz, pełnił i nadal pełni potrójną posługę: docendi, sanctificandi et regendi

– nauczania, uświęcania i rządzenia, i to zarówno w Ordynariacie Polowym, obejmującym całe terytorium kraju, jak i w diecezji warszawsko-praskiej i wreszcie w archidiecezji gdańskiej. Święty Jan Paweł II tak pisał o tej potrójnej funkcji: *„Każdy biskup zatem, sprawując posługę uświęcania realizuje to, do czego zmierza posługa nauczania, a zarazem czerpie łaskę potrzebną do spełniania posługi rządzenia, wzorując swoje postępowanie na Chrystusie Najwyższym Pasterzu w taki sposób, aby wszystko przyporządkowane było budowaniu Kościoła i chwale Trójcy Świętej”* (Pastores gregis, 32). Biskup jako pierwszy jest słuchaczem Bożego słowa oraz jego strażnikiem i przekazicielem. Biskup jest szafarzem świętych sakramentów i wreszcie biskup otrzymuje pasterską władzę rządzenia, aby budować wspólnotę Kościoła i strzec jedności ludu Bożego.

3. Szukając klucza do zrozumienia osobowości i posługi pasterskiej dzisiejszego Jubilata, możemy ten klucz znaleźć w zawołaniu biskupim, które towarzyszy mu od samego początku i związane jest z jego pierwszą nominacją: *Milito pro Christo – Walczę dla Chrystusa*. To hasło nawiązuje bezpośrednio do słów, jakie Apostoł Narodów skierował do młodego biskupa i swego umiłowanego ucznia Tymoteusza: *„Ty, moje dziecko, nabieraj mocy dzięki łasce, która jest w Chrystusie Jezusie, a to, co usłyszałeś ode mnie za pośrednictwem wielu świadków, przekaz wiarygodnym ludziom, którzy będą zdolni nauczać też innych. Bierz udział w trudach i przeciwnościach jako dobry żołnierz Chrystusa Jezusa”* (2 Tm 2,1-3).

Dobry żołnierz Jezusa Chrystusa jest przede wszystkim Jego wiernym uczniem, który zostawia wszystko, idzie za swoim Mistrzem, utożsamia się z Nim, stara się naśladować Jego postawę, Jego spojrzenie na ludzkie sprawy, aby uczestniczyć w Jego misji zbawienia świata. Dobry uczeń i żołnierz Jezusa Chrystusa oddaje się Mu całkowicie do dyspozycji, aby być posłanym tam, gdzie trzeba głosić Dobrą Nowinę, słowo życia wiecznego, gdzie trzeba być szafarzem życiodajnych sakramentów, gdzie trzeba strzec Chrystusowej owczarni i szukać zagubionych owiec. W kapłańskiej i biskupiej służbie Jezusowi Chrystusowi i Jego Kościołowi nie możemy się oszczędzać, bo nie jesteśmy zaangażowani na etat. Nie liczymy nadgodzin służby, ponieważ On – nasz Pan i Zbawiciel – liczy na to, że będziemy tę służbę pełnić zawsze, całym sercem, całą duszą, najlepiej jak potrafimy.

Być dobrym żołnierzem Jezusa Chrystusa to starać się mieć takie serce jak On – serce dobre, wrażliwe i pełne miłosierdzia. Przypomina nam o tym cały czas Papież Franciszek. Przypomina nam o tym Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia. Przeżywając go, mamy przede wszystkim jeszcze raz i jeszcze głębiej doświadczyć miłosierdzia naszego Boga, najważniejszego Dobrego Samarytanina, pochylającego się nad naszymi ranami, słabościami i grzechami. To jest i powinno być doświadczenie każdego z nas, również nas – biskupów i kapłanów. Dopiero „uzbrojeni”, umocnieni w doświadczenie

hojnego i bezwarunkowego Bożego Miłosierdzia, uzdrowieni mocą Chrystusowej miłości, jesteśmy zdolni, by walczyć po stronie naszego Króla i Wodza – czyli czynić miłosierdzie, walczyć ze złem i grzechem w nas i wokół nas, ułatwiając Panu dostęp do ludzkich serc, do naszych rodzin, wspólnot i środowisk, do przenikania Jego Ewangelii we wszystkie sfery naszego życia osobistego i społecznego.

4. Drogi Księżu Arcybiskupie, dziś dziękujesz Bogu za dwadzieścia pięć lat Twojej pasterskiej posługi w Kościele. Składasz u tronu Najwyższego to wszystko, co uczyniłeś dla Niego, dla budowania Jego królestwa na ziemi, zwłaszcza na naszej polskiej ziemi. My również dziękujemy Bogu za Twoją wieloraką posługę, za głoszenie Bożego słowa, które także dzięki Tobie „nie uległo spętaniu” (2 Tm 2,9). Broniłeś godności człowieka, uczyłeś miłości do Ojczyzny. Dziękujemy za sprawowane przez Ciebie Eucharystie, za umacnianie młodych Duchem Świętym w sakramencie bierzmowania, za pasterską troskę o Kościół Boży wszędzie tam, gdzie Cię skierowało posłuszeństwo Bogu i Namiestnikowi Chrystusa na ziemi. Doświadczyłeś w ostatnich latach choroby i cierpienia, i przyjąłeś to doświadczenie w duchu wiary, uwrażliwiając się jeszcze bardziej na los chorych i cierpiących w Kościele Gdańskim.

Twój Jubileusz obchodzimy na Jasnej Górze – w duchowej stolicy Polski, bo tu się zaczęła Twoja droga biskupiej posługi. Matce Chrystusa zawierzyłeś tę posługę, a my razem z Tobą prosimy Ją, by nadal Ona, Królowa i Hetmanka naszego Narodu, miała Cię w swej opiece.

Do apostolskiego grona biskupów powołał Cię Jan Paweł II, któremu wiernie służyłeś w Rzymie. Jestem przekonany, że dziś święty Papież również wspiera Cię z wysoka. Walcz dalej dla Chrystusa. Walcz za sprawę, dla której On przyszedł na ziemię. On, Najwyższy Pasterz, wynagrodzi Ci wszystkie trudy w Jego służbie. A my wspieramy Cię dzisiaj naszą modlitwą, aby błogosławieństwo Pana towarzyszyło Ci w następnych latach Twojego boju dla Chrystusa i Kościoła. Amen!

Ks. Kardynał STANISŁAW DZIWIŚ
Metropolita Krakowski

Jasna Góra, 20 lutego 2016 roku

Homilia Ks. Arcybiskupa Józefa Kowalczyka Prymasa Polski Seniora wygłoszona podczas Mszy świętej dziękczynnej sprawowanej w 25. rocznicę sakry biskupiej Ks. Arcybiskupa Sławoja Leszka Głódzia Metropolity Gdańskiego, Gdańsk Oliwa, 28 lutego 2016 roku

MILITO PRO CHRISTO

Służba wojskowa jest nie tylko zawodem czy obowiązkiem. Musi być także wewnętrznym nakazem sumienia, nakazem serca.

Tymi słowami świętego Jan Pawła II witam i pozdrawiam zgromadzonych na modlitwie w tej wspaniałej oliwskiej świątyni, która jest matką świątyń archidiecezji gdańskiej. Pozdrawiam wszystkich, którzy, za pośrednictwem środków masowego komunikowania, a zwłaszcza za pośrednictwem telewizji Polonia uczestniczą w tej liturgii eucharystycznej. Gromadzi nas tu jubileuszowa dziękczynna modlitwa za 25 lat istnienia i działalności przywróconego Ordynariatu Wojska Polskiego. Ojciec Święty Jan Paweł II dekretem Kongregacji ds. Biskupów z dnia 21 stycznia 1991 roku przywrócił Ordynariat Polowy Wojska Polskiego w Polsce i mianował biskupa dla tej wojskowej diecezji w osobie ks. prałata dr. Sławoja Leszka Głódzia.

Czwartą pielgrzymkę do Ojczyzny rozpoczął Jan Paweł II w diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej witany na lotnisku w Zegrzu Pomorskim w dniu 1 czerwca 1991 roku przez Wojsko Polskie i biskupa polowego Głódzia. W odpowiedzi na to powitanie wypowiedział bardzo cenne słowa, które warto przypomnieć, bo są bardzo wymowne zwłaszcza w 25 lecie przywrócenia Ordynariatu Polowego: W słowach waszego powitania usłyszałem znowu głos mojej Ojczyzny. Jest do głosu nowy. Daje on świadectwo Rzeczypospolitej suwerennego narodu i społeczeństwa. Przez wiele lat czekaliśmy na to, aby ten głos mógł zabrzmieć w całej swojej autentyczności, aby stał się wyrazem historycznego urzeczywistnienia tego, co tak wiele kosztowało wysiłków i ofiar.

Dzisiejszą uroczystość jubileuszową celebrujemy w trzecią niedzielę Wielkiego Postu, której liturgia mszalna usposabia nas do pokornego spojrzenia na łaskawość Boga i do pokornego dziękczynienia za to że jest On pełen miłości miłosiernej. Wypowiadamy to w psalmie responsoryjnym słowami: Pan jest łaskawy, pełen miłosierdzia. To miłosierdzie okazał Pan narodowi wybranemu, wyprowadzając go z niewoli, ale także i nam stwarzając odpowiednie warunki do przywrócenia Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego.

Drodzy Bracia i Siostry!

Przemiany społeczno-polityczne i ustrojowe w Polsce w latach osiemdziesiątych ubiegłego stulecia sprawiły, że w lipcu 1989 roku Polska i Stolica

Apostolska nawiązały stosunki dyplomatyczne ustanawiając swoich przedstawicieli w randze Ambasadora RP i Nuncjusza Apostolskiego w Warszawie. Tę misję Ojciec Święty powierzył mnie i udzielił mi święceń biskupich w Bazylice św. Piotra w Rzymie. Jednym z pierwszych zadań jakie mi zlecił było przywrócenie Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego, który istniał w Polsce od 1919 roku. Po roku 1945 ówczesne władze socjalizmu realnego w Polsce nie zezwoliły na przywrócenie Ordynariatu Polowego, zachowując jednak instytucję kapelanów wojskowych działających przy tzw. Generalnym Dziekanacie Wojska Polskiego utworzonym przez władze państwowe i jej podległym, bez biskupa polowego.

Podjąłem więc prace nad opracowaniem statutu Ordynariatu Polowego i poszukiwanie kandydatów na biskupa polowego w oparciu o wskazania konstytucji apostolskiej Jana Pawła II z 1986 roku *Spirituali Militum Cura* dostosowującą Ordynariaty Polowe do nauczania Soboru Watykańskiego II. Projekt Statutu należało uzgodnić z polskim rządem (Ministerstwo Obrony Narodowej) i z Konferencją Episkopatu Polski co trwało kilka miesięcy. Uzgodniony projekt statutu wraz z nazwiskami kandydatów do posługi biskupa polowego przesłałem do Stolicy Apostolskiej celem podjęcia decyzji przez Ojca Świętego.

Dekretem wspomnianej Kongregacji z dnia 21 stycznia 1991 roku papież Jan Paweł II przywrócił Ordynariat Polowy Wojska Polskiego w Polsce i powołał na biskupa diecezji wojskowej, jak już wspominałem, ks. prał. dr. Sławoja Leszka Głódzia pełniącego posługę w watykańskiej Kongregacji ds. Kościołów Wschodnich.

Nowy biskup polowy urodził się 13 sierpnia 1945 roku w Bobrowce (archidiecezja białostocka). W 1964 roku wstąpił do Seminarium Duchownego w Białymstoku. Studia musiał przerwać na dwa lata ze względu na powołanie go do zasadniczej służby wojskowej w kompaniach kleryckich (Budziszyński pułk Zmechanizowany w Kołobrzegu i Mazurska Brygada Saperów w Podjuchach koło Szczecina). Święcenia kapłańskie otrzymał 14 czerwca 1970 roku z rąk ówczesnego Administratora Apostolskiego w Białymstoku bp. Henryka Gulbinowicza. Kontynuował studia na wydziale Prawa Kanonicznego Instytutu Katolickiego w Paryżu, na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim i w Papieskim Instytucie Wschodnim w Rzymie uzyskując doktorat w 1980 roku w zakresie wschodniego prawa kanonicznego. Sakrę biskupią przyjął w Częstochowie na Jasnej Górze w dniu 23 lutego 1991 roku z rąk ks. kard. prymasa Józefa Glempa, kard. Franciszka Macharskiego i kard. Henryka Gulbinowicza. Przyjął, jako swoje, zawołanie: *Milito pro Christo* (walczę dla Chrystusa). Z woli władz państwowych i zwyczaju w wojsku polskim, a nie z wymogu statutu Ordynariatu, został mianowany 18 kwietnia 1991 roku generałem brygady, 11 listopada 1993 generałem dywizji.

Mając tak szerokie przygotowanie teoretyczne i praktyczne utworzył struktury diecezji wojskowej,

ustanowił kurie biskupią, sieć parafii w całej Polsce, dekanaty dla żołnierzy służących w różnych rodzajach broni, okręgach wojskowych, i dla żołnierzy obrządku greckokatolickiego (bizantyjsko-ukraińskiego), odnowił katedrę polową pw. Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski i inne świątynie oraz kaplice wojskowe itd. Była to ogromna praca tworzenia nowej rzeczywistości strukturalno-duszpasterskiej, formacyjnej w Wojsku Polskim w tym okresie przemian i innowacji z poszanowaniem godności człowieka. Rozwinał też szeroką działalność promocyjną kultury, asystencjalną i charytatywną niesioną polskim siłom zbrojnym, także poza granicami Polski. Cieszył się z tego powodu szerokim uznaniem i szacunkiem.

Jan Paweł II doceniał tę pracę biskupa polowego i całego ordynariatu mianując bp Sławoja arcybiskupem „ad personam” 17 lipca 2004 roku. A 28 sierpnia tegoż roku 2004 mianował go pasterzem diecezji warszawsko-praskiej. Papież Benedykt XVI natomiast mianował go metropolitą gdańskim w dniu 17 kwietnia 2008 roku. Ingres do tej świątyni odbył w dniu 28 kwietnia 2008 roku.

Diecezję wojskową przejął bp Tadeusz Płoski, który zginął w katastrofie pod Smoleńskiem 10 kwietnia 2010 roku. W dniu 4 grudnia 2010 roku biskupem polowym został mianowany biskup pomocniczy archidiecezji krakowskiej Józef Guzdek. Jemu przypadło w udziale kontynuowanie trudnej pracy reformowania struktur duszpasterstwa wojskowego w związku z profesjonalizacją służby wojskowej. Jemu też przypadło zadanie zorganizowania obchodów srebrnego jubileuszu Ordynariatu Polowego pod przewodnictwem Nuncjusza Apostolskiego w Polsce abp Celestino Migliore w dniu 21 stycznia br. w Warszawie.

W homilii podczas Mszy świętej dziękczynnej Nuncjusz powiedział: rolą Ordynariatu Polowego nie jest obrona terytorium i granic, ale obrona człowieka. Posługa kapelana sytuuje się w tej właśnie wrażliwości wobec osoby ludzkiej. Jest to służba człowiekowi skoncentrowana na trosce i pasterskiej posłudze wobec żołnierzy i ich rodzin. Dobrze wypełniana misja kapelanów jest niezastąpionym, twórczym, pokornym i cennym darem, który przyczynia się do podtrzymania etosu osobistego i zawodowego żołnierzy w ich służbie dla wspólnego dobra społeczeństwa.

Moi Drodzy!

Jan Paweł II syn polskiego oficera, w czasach II Rzeczypospolitej, doskonale wiedział i czuł rolę posługi biskupa polowego i kapelanów wojska polskiego. Dał temu wyraz w swoim przemówieniu na spotkaniu z wojskiem polskim w Zegrzu Pomorskim podczas wspomnianej już pielgrzymki do Ojczyzny w 1991 roku: Tradycje żołnierskie Polaków poprzez wieki łączyły służbę wojskową z miłością do Ojczyzny... Duszpasterstwo wojskowe związane z nominacją biskupa polowego posiada dla tej sprawy doniosłe znaczenie...Teraz cieszę się, że jest tu obecny pierwszy biskup polowy Wojska

Polskiego III Rzeczypospolitej gen. Sławoj Leszek Głódź. Przywrócenie duszpasterstwa wojskowego z pewnością usuwa jakiś mur, jakim usiłowano oddzielić wojsko od społeczeństwa. Wojsko, które ułatwia żołnierzowi, a w każdym razie mu nie przeszkadza zwracać się ku tym wartościom, które były szczególnie ważne w jego domu rodzinnym, naród łatwiej może uznać za swoje wojsko, za żywą i integralną część społeczeństwa...Niech to pierwsze spotkanie z wojskiem: papieża-Polaka z wojskiem Polskim pozostanie znakiem „nowego porządku” w życiu społeczeństwa i narodu, którego jest synem. Życzę, by armia polska i wszystkie inne armie służyć mogły w pokoju swoim narodom i ojczyznom.

Moi Drodzy!

Srebrny jubileusz Ordynariatu Polowego i nominacji pierwszego biskupa polowego w III Rzeczypospolitej, który dziś przeżywamy daje nam okazję, aby w modlitewnej zadumie spojrzeć oczami wyobraźni na minioną przestrzeń czasową i poczynania duszpasterskie podejmowane w trosce o wojsko polskie przez Jana Pawła II oraz biskupa polowego Sławoja Leszka Głódzia, a także i jego następców okupione wielorakimi wysiłkami, trudnościami, cierpieniem a nawet ofiarą życia jak to miało miejsce w posłudze bp Tadeusza Płoskiego. Wszystko to, co stanowi historyczny dorobek administracyjny i duszpasterski pierwszego biskupa polowego Wojska Polskiego i jego następców, składamy dziś na ołtarzu eucharystycznym jako nasz dziękczynny dar w przekonaniu, że Bóg bogaty w miłosierdzie uczyni z niego ofiarę miłą sobie. Niech ich wszystkich i cały Ordynariat Polowy Wojska Polskiego obdarzy swoim błogosławieństwem na dalsze lata owocnej posługi i służby Ojczyźnie i całemu narodowi.

Ks. Arcybiskup JÓZEF KOWALCZYK

Prymas Polski Senior

Gdańsk Oliwa, 28 lutego 2016 roku

Mierzeszyn, 23 lutego 2016 roku

Jego Ekscelencja
Ks. Arcybiskup SŁAWOJ LESZEK GŁÓDŹ
Metropolita Gdański

Ekscelencjo,
Najdostojniejszy Księżu Arcybiskupie Metropolito Gdański!

W dniu Twojego Jubileuszu 25. lecia Święceń Biskupich życzymy, aby Ksiądz Arcybiskup każdego dnia na nowo czerpał radość i umocnienie z głębokiej przyjaźni, jaka wiąże kapłana z ukrzyżowanym i zmartwychwstałym Chrystusem. Niech Ten, który jest Dobrym Pasterzem, nieustannie prowadzi Księdza Arcybiskupa Metropolite poprzez trudy życia i posługi, udzielając wszelkich potrzebnych sił i łask do wypełnienia zleconej przez Boga misji. W modlitwach prosimy Ducha Świętego, aby ofiarna posługa pasterska stale przynosiła obfity plon w sercach wiernych w postaci nawrócenia i gotowości prowadzenia się w codziennym życiu Duchowi Jezusa.

Niech Jasnogórska Królowa Polski, u stóp Której otrzymałeś 25. lat temu pełnię Kapłaństwa oraz nasi święci i błogosławieni Rodacy, świadkowie wiary, będą orędownikami przed tronem Ojca w niebie we wszystkich sprawach Księdza Arcybiskupa.

Zapewniając o naszej modlitwie, mówimy dziś z głębi serca: Szczęść Boże na dalsze lata pasterskiej posługi w Świętym Kościele Gdańskim!

Parafianie wraz z proboszczem
Parafii św. Bartłomieja Apostoła
w Mierzeszynie

STRONA INTERNETOWA NASZEJ PARAFII: www.parafia.i3k.pl

NUMER KONTA PARAFIALNEGO Parafia św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie
PL34833500030303243720000001 Kod BIC/SWIFT: GBWCPLPP
Bank Spółdzielczy w Pruszcze Gdańskim Oddział Trąbki Wielkie

U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE – Gazeta Parafii św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie.
Redaktor naczelny: ks. Andrzej Sowiński, zastępca red. naczelnego: Irena Krzemińska, red. techniczny: Franciszek Sowiński.
Wydawca: Parafia św. Bartłomieja Apostoła, ul. Wolności 17, 83-041 MIERZESZYN, tel. fax: (0048) 58 682 81 78,
e-mail: mierzeszyn@diecezja.gda.pl Cena: dobrowolna ofiara, liczymy także na sponsorów gazety.